

Arrest

nr. 266 570 van 13 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren op X 1986 te X, Ivoorkust.

U verbleef in Abidjan tot u ongeveer twee jaar was, waarna u naar uw grootmoeder in Nigeria verhuisde. Nadat u uw regels kreeg, verhuisde u terug naar Abidjan. U ging niet naar school, maar u leerde wel voor kleermaakster.

U huwde O.A.A. in 2008. Uw man verdiende de kost als handelaar. Jullie kregen drie kinderen; jullie dochter A.F.O., geboren op X 2008 te X, zoon H.A.A.O., geboren op Xber 2010 te X en M.A.A.O., geboren op X 2012 te X.

*U maakte uw man duidelijk dat u niet wilde dat uw dochter vrouwelijke genitale verminking (VGV) zou ondergaan. Uw man ging hiermee akkoord. Echter, ten aanzien van zijn moeder deed hij alsof hij zijn moeder steunde. Om uw dochter te beschermen gingen jullie naar Bauchi, naar vrienden van uw man. Omdat u vreesde dat uw schoonmoeder uw dochter daar zou kunnen vinden, ging u samen met uw dochter naar Senegal. In Senegal liet u uw dochter bij een vriendin. Uzelf reisde door naar België waar u op **22 september 2014** een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).*

*Op **9 september 2016** nam het CGVS de beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' daar u niet voldeed aan uw medewerkingsplicht. Uw raadsman had immers meermaals de verschillende georganiseerde persoonlijke onderhouden op het CGVS gestopt omdat hij niet akkoord ging dat het onderhoud met een tolk Engels-Yoruba werd gehouden. Uw raadsman verklaarde dat hij over onvoldoende kennis van het Engels beschikt en dat hij geen bewijs had dat de protection officer voldoende kennis van het Engels heeft om het onderhoud in het Engels te doen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). Deze hebben uw beroep verworpen op **22 februari 2017** met het arrest nr 182657. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State. Op **2 juli 2018** werd uw cassatie verworpen (zie arrestnr 24203902). Er resten u bijgevolg geen beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing.*

*Op **11 december 2019** dient u een eerste volgend verzoek in bij de DVZ. U haalt aan dat u nog steeds dezelfde problemen heeft en verklaart dat uw dochter A.F.O. sinds 8 januari 2021 in België verblijft omdat de situatie in Senegal te gevaarlijk werd. U legde tevens een getuigenisbrief voor van een vriend. Op **11 februari 2021** werd uw eerste volgend verzoek in overweging genomen.*

Ter ondersteuning van uw relaas legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van het Nigeriaanse paspoort van uw dochter, A.F.O., uitgegeven op 26 september 2018 te Dakar, Senegal. Een medisch attest van uw dochter A., opgemaakt door dr. L. Goffinet op 3 februari 2021. Een kopie van de geboorteakte van uw dochter A., uitgegeven op 28 augustus 2018 te Grand-Bassam, Ivoorkust. Een kopie van de eerste pagina van het paspoort van I.S.O., uitgegeven op 24 juni 2016 te Lagos. Een handgeschreven brief van I.S. (niet gedateerd). Een kopie van de eerste pagina van uw Nigeriaanse paspoort, opgemaakt op 8 maart 2017 te Brussel. Een medisch attest VGV opgemaakt door dr. Chloé Bruggeman op 7 juli 2021 en een handgeschreven attest van dr. Ziereisen V. (dd 1 maart 2017). Tot slot legt u ook een kopie voor van een extract van uw geboorteakte.

Uw dochter A.F.O. diende te België in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op 28 januari 2021, omdat ze vreest dat ze vrouwelijke genitale verminking (VGV) zou ondergaan bij terugkeer naar Nigeria (CGVS Nr. 21/10791). In het verzoek om internationale bescherming van uw dochter werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, welke op hetzelfde ogenblik als de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming verzonden werd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat uw dochter A. (CGVS nr 21/10791) VGV (vrouwelijke genitale verminking) zal ondergaan onder dwang van uw schoonmoeder.

U slaagt er geenszins in om de vrees voor VGV te concretiseren.

Volgens informatie, toegevoegd aan het administratief dossier bedraagt het algemeen prevalentiepercentage bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar in Nigeria 18,4%. In de staat waarvan u

verklaart afkomstig te zijn; Osun zou het percentage 67,8% zijn. Uit dezelfde informatie blijkt dat VGV tevens meer voorkomt onder de Yoruba etnie (45,4%). Ondanks het feit dat u zelf VGV heeft ondergaan, waardoor statistisch de kans dat uw dochter VGV zou ondergaan, vergroot, zijn er toch verschillende aanwijzingen die maken dat **u de vrees dat uw dochter VGV zal ondergaan, niet aannemelijk kan maken.**

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat **uw verklaringen afgelegd bij de DVZ in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming danig tegenstrijdig zijn met uw verklaringen, afgelegd bij de DVZ in kader van uw volgend verzoek waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang komt. Er zijn dan ook grote vraagtekens bij de waarachtigheid van uw relaas.**

U verklaarde bij de DVZ, in **2014** dat u de laatste drie tot vier maand voor uw vertrek uit Nigeria in **Bauchi** verbleef. U geeft aan dat u voordien, sinds uw acht jaar, in Ejigbo verbleef (zie verklaring DVZ, vraag 10, ingevuld door de DVZ op 18 november 2014). U zou naar Bauchi zijn gevlucht om uw dochter tegen VGV te beschermen. Verder zegt u dat uw man in Bauchi is verdwenen.

U verklaarde in **2021** echter dat u sinds uw acht jaar tot uw vertrek uit Nigeria in **Bauchi** heeft verbleven (zie verklaring volgend verzoek, vraag 10, ingevuld door de DVZ op 18 januari 2021).

Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw (laatste) verblijfplaats, wat onlosmakelijk te maken heeft met uw verzoek om internationale bescherming, daar u in 2014 verklaarde dat u was gevlucht naar Bauchi om aan de druk van uw schoonmoeder te ontsnappen om uw dochter tegen VGV te behoeden, terwijl u in 2021 verklaarde dat u in Bauchi woonde sinds uw acht jaar doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw relaas.

Niet alleen legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw (laatste) verblijfplaats, ook uw getuigenissen over uw verblijf in Bauchi raken kant noch wal.

U verklaarde bij de DVZ in **2014** dat u samen met uw man en kinderen naar Bauchi ging om uw dochter tegen VGV te beschermen en dat u daar **niemand kende**. Uw man zou daar vervolgens zijn verdwenen. U zou er ook in gevaar zijn waarop u Bauchi verliet en er uw kinderen (inclusief uw dochter) achterliet (zie vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld door de DVZ op 18 november 2014). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u dat u samen met uw man en kinderen naar Bauchi ging, naar **vrienden die uw man kent** (zie notities CGVS, p 17). U verklaarde dat u, met de hulp van een vriendin, **samen met uw dochter uit Bauchi vertrok** en Nigeria verliet om naar Senegal te gaan. U geeft verder aan dat **uw man en zonen in Bauchi zijn gebleven** (zie notities CGVS, p 17). Daarenboven is het wel zeer eigenaardig dat u in 2014 verklaarde dat uw man in Bauchi is **verdwenen** terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud hier helemaal niets over zegt; u geeft integendeel aan dat uw man samen bij uw zonen in Bauchi bleef (zie supra). Indien uw man daadwerkelijk zou zijn verdwenen, zoals u in 2014 verklaarde, is het niet aannemelijk dat u zelfs niet wanneer u hierover wordt geconfronteerd, informatie over kan geven. U geeft echter alleen aan dat u in 2014 net was aangekomen en dat u de vragen niet goed had begrepen (zie notities CGVS, p 19). Uw verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid staat in schril contrast met uw eerder verklaringen waarbij u aangaf dat uw gesprek bij de DVZ **goed is verlopen** dat u de grote lijnen heeft kunnen vertellen van uw relaas (zie notities CGVS, p 4). **Uw uitleg, na confrontatie van tegenstrijdigheden, kan deze flagrante contradictie helemaal niet verschonen.**

Uw verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid van uw relaas helemaal teniet wordt gedaan.

Voorts weet u niet op welke leeftijd VGV zal worden uitgevoerd bij uw dochter. U geeft aan dat er geen leeftijd voor is; dat sommigen het zullen ondergaan voor hun vijf jaar en anderen pas als ze gaan trouwen (zie notities CGVS, p 25). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, kunnen de tradities die de leeftijd bepalen waarop VGV wordt toegepast variëren. **Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet weet welke traditie bij uw schoonfamilie van toepassing is.**

De geloofwaardigheid die al op losse schroeven staat, wordt verder teniet gedaan daar u **niet op de hoogte bent van de volledige naam van de vrouw die gedurende jaren voor uw dochter heeft gezorgd**. U zegt dat ze M. heet. Wanneer u gevraagd werd naar de volledige naam, zegt u dat u ze tata djo noemde en dat u haar volledige naam bent vergeten (zie notities CGVS, p 20). Indien u uw dochter

werkelijk bij deze vrouw heeft achtergelaten in Senegal en indien uw dochter sinds 2014 bij deze vrouw verbleef, is het helemaal niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte bent van de volledige naam van deze vrouw.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees verder onderuit gehaald daar u, nadat uw cassatie beroep werd verworpen op 2 juli 2018, heeft gewacht tot **11 december 2019** alvorens een volgend verzoek in te dienen. Indien u werkelijk zou vrezen dat uw dochter VGV zou ondergaan, kan van u worden verwacht dat u **zo snel mogelijk opnieuw een volgend verzoek zou indienen** aangezien u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming nooit de kans had om uw relaas aan het CGVS te vertellen.

Tot slot kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Osun te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Osun actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Osun aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legt een **kopie neer van de eerste pagina van het Nigeriaans paspoort** van uw dochter A. met nr A09355251, uitgegeven op 26 september 2018 te Dakar, Senegal alsook een kopie van de eerste pagina van uw Nigeriaans paspoort met nr A50075557, uitgegeven op 3 november 2017 te Brussel. Hieruit blijkt dat zowel u als uw dochter over de Nigeriaanse nationaliteit beschikken en dat jullie beiden werden geboren in Ivoorkust. Echter de bewijswaarde van gekopieerde documenten is zeer relatief aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk. Verder legt u een **kopie van het extract voor van de geboorteakte** van uw dochter A., uitgegeven op 28 augustus 2018 te Grand-Bassam, Ivoorkust, alsook een kopie van een extract van uw geboorteakte, met nr 13373/du 13/11/1986, opgemaakt op 11 mei 2009 te Abidjan, Ivoorkust. Deze documenten bevatten geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u of uw dochter wel degelijk de persoon zijn die door deze documenten worden bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit of de identiteit van uw dochter, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal de identiteit van u of uw dochter niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze documenten.

Daarnaast legt u een **medisch attest VGV** voor, opgemaakt door dr. L. Goffinet op 3 februari 2021 waaruit blijkt dat uw dochter geen VGV heeft ondergaan. U legt eveneens een medisch attest voor waaruit blijkt dat u VGV type 1 heeft ondergaan (opgemaakt door dr. Chloé Bruggeman op 7/07/2021 en door dr. Ziereisen V. op 1 maart 2017). Er wordt geenszins betwist dat u VGV type 1 heeft ondergaan en dat uw dochter intact is.

Voorts legt u een **handgeschreven, niet gedateerde brief** voor van I. S. alsook een **kopie van de eerste pagina van het paspoort van I. S.**, uitgegeven op 24 juni 2016 te Lagos. In de brief wordt u aangemaand om niet naar Nigeria te gaan omdat u en uw dochter nog steeds worden gezocht om uw dochter VGV te laten ondergaan. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat aan voorgelegde brief slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze wordt voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op het gegeven dat dergelijke brief gemakkelijk kan worden geënceneerd en alzo gesolliciteerd van aard (kan) zijn, kan hier geen bewijswaarde aan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat ook in hoofde van uw dochter X (CGVSkenmerk 21/10791) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, en wel omdat ze niet kon overtuigen dat ze in Senegal woonde met een vriendin van u en omdat haar verklaringen omtrent haar vermeende vrees VGV te ondergaan bij terugkeer naar Nigeria helemaal niet kunnen overtuigen. De beslissing van uw dochter 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' is tegelijk met deze beslissing verzonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 3 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekster citeert en verduidelijkt deze bepalingen in het verzoekschrift en ontwikkelt het middel in casu als volgt:

"[...]

a) Het principe van het DVZ-verhoor

Doorheen de bestreden beslissing wordt er manifest een overdreven belang gehecht aan ede verklaringen gemaakt op het DVZ-verhoor terwijl deze laatste in feite plaatsvond in onaangepaste omstandigheden en zonder raadsheer.

Er kan niet geverifieerd worden wat verzoekende partij precies verklaarde op dat moment en in hoeverre dit met precisie en zonder discrepantie, interpretatie of verkeerde vertaling werd genoteerd door de behandelende persoon. Er kan dus geen garantie worden gegeven voor de juistheid van de ingevoerde informatie.

Men dient in dit verband vooreerst op te merken dat er in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt (waarbij asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten), dat verwerende partij onmogelijk de aantijgingen van verzoekende partij in dit verband kan negeren.

Men herhaalt dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsheer wordt toegekend aan asielzoekers tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen van dit verhoor niet tegen verzoekende partij kunnen worden gebruikt aangezien er duidelijk geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen (correcte en geschikte vertaling, voldoende tijd om uit te spreken, enz.).

Het is in deze context problematisch dat de argumentering van de bestreden beslissing bijna volledig geconcentreerd blijft op deze "tegenstrijdigheden".

Men herinnert verwerende partij eraan dat deze argumentering een gedeelte van de bestreden beslissing kan inhouden maar niet de volledige redenering van de weigering mag betekenen.

Door het overdreven impact van bovenstaande tegenstrijdigheden op de analyse van het dossier schendt bestreden beslissing de beginsels van redelijkheid en evenredigheid.

b) Het eerste verhoor vond plaats in 2014

Verzoekende partij diende haar eerste verzoek tot internationale bescherming in op 22.09.2014.

Het volgende verzoek werd ingediend op 11.12.2019.

De twee data verschillen vijf jaar,

In vijf jaar heeft verzoekende partij

- perfect Frans geleerd,
- opleidingen gevolgd en dus is dus meer geschoold dan voordien
- contact kunnen opnemen met verschillende personen die haar leven hebben gedeeld,
- kunnen nadenken over bepaalde elementen van haar relaas,
- na een eerste procedure kunnen begrijpen wat essentieel is in de asielprocedure en waarop de nadruk dient te worden gelegd minder angst (door onbekende plaats, cultuur en procedure, stress gelinkt aan onwetendheid over de procedure,...)

- bepaalde elementen vergeten of bewust uit haar hoofd gehaald om verdriet te vermijden

Deze omstandigheden hebben wel degelijk een impact op de manier waarop verzoekende partij zich uitdrukt op een DVZ-verhoor en haar verklaringen.

Men kan niet serieus verwachten dat verzoekende partij exact dezelfde verklaringen zou afleggen in 2019 als in 2014.

Bovendien werden deze moeilijkheden aangestipt door verzoekende partij tijdens het CGVS-verhoor.

Hierdoor zijn de verschillen niet verwonderlijk.

Verwerende partij verklaart daarentegen dat de tegenstrijdigheden (nog meer) verrassen gezien verzoekende partij aangaf dat het DVZ-verhoor goed was verlopen. Het is echter noch in de motivering van de bestreden beslissing nog tijdens het CGVS-verhoor duidelijk over welk DVZ-verhoor er nu gesproken wordt: dat van 2014 of dat van 2019?

Verzoekende partij kon met reden denken dat het over het DVZ-verhoor van 2019 ging en daardoor aangeven dat deze zonder problemen verliep. Over het verhoor van 2014 gaf verzoekende partij daarentegen duidelijk aan dat ze net was aangekomen in België en de vragen niet goed begreep. Dit is perfect te lezen in de notities van het persoonlijk verhoor p. 3,

[...]

De vragen die hierop volgen zijn verwarrend: [...]

Men kan niet met zekerheid bepalen of verzoekster heeft begrepen wat de vraag inhield.

Men begrijpt bijgevolg niet hoe verwerende partij begreep dat verzoekster verklaarde dat "bij het DVZ alles goed was verlopen" in 2014.

Men dient vast te stellen dat de moeilijkheden van het verhoor in 2014 correct bij aanvang van het verhoor werden vermeld en hierdoor als voldoende verantwoording gelden voor de tegenstrijdigheden.

Bovendien is verwerende partij op de hoogte van een aanslepend taalprobleem in het kader van de eerste asielaanvraag aangezien zij zelf verklaart in de bestreden beslissing dat de persoonlijke verhoren meermaals werden stopgezet door de advocaat doordat de vertaling in het Engels gebeurde, dat dit een duidelijk argument betrof in het verzoekschrift voor Uw Raad en dat dit verder voor de Raad van State werd gebracht.

Men kan dus niet met zekerheid stellen dat de moeilijkheden van het DVZ-verhoor in 2014 correct konden worden aangegeven bij aanvang van het CGVS-verhoor die hierop volgde in het kader van de eerste asielaanvraag.

De omstandigheden van het eerste verhoor in 2014 (maar ook de verhoren die hierop volgden) stonden dus zoals bovenvermeld in schril contrast met die van 2021, waarbij verzoekster zich naar eigen zeggen goed voelde en goed kon uitdrukken:

[...]

Bewijs van bovenstaande opmerkingen.

Men herinnert verwerende partij eraan dat verzoekster ongeschoold is en een kwetsbaar profiel hanteert, die kon vastgesteld worden tijdens het verhoor op het CGVS, waarbij zij dikwijls emotioneel werd. Hiermee wordt geen rekening gehouden in de argumenten van verwerende partij.

1.2. Inhoudelijke argumenten

- Het is onaannemelijk dat verzoekster niet weet op welke leeftijd haar dochter VGV zal ondergaan

Dit argument houdt geen stand.

Het is perfect onmogelijk voor verzoekster om te anticiperen op welke leeftijd haar dochter zal worden besneden in geval van gedwongen terugkeer.

Het is niet duidelijk waarom verzoekster had moeten weten op welke leeftijd haar dochter zou worden besneden. Ook al zou zij de traditie van haar schoonfamilie kunnen identificeren houdt dit geen zekerheid in over de besnijdenis-leeftijd.

Volgende bron wijst op verschillende omstandigheden die de leeftijd van de besnijdenis zullen bepalen: [...]

Deze bron, geciteerd door verwerende partij zelf, suggereert dat de omstandigheden die de leeftijd van de besnijdenis bepalen dus veelvuldig zijn en afhangen van tal van elementen, zoals de afkomst, cultuur, ethnie, enz.

Het is begrijpelijk dat verzoekster niet in staat is om al deze elementen in hoofde van haar schoonfamilie kan identificeren (het is immers haar eigen gezin niet) waardoor ze inderdaad de leeftijd van besnijdenis niet kan schatten.

Verzoekster heeft overigens al jaren geen nieuws meer van haar schoonfamilie.

- Het is onaannemelijk dat verzoekster de naam van de persoon die gedurende jaren voor haar dochter zorgde niet kende

Dit is een volledig subjectief argument van verwerende partij en houdt een subjectieve interpretatie in van de houding van verzoekster.

Verzoekster geeft de naam waarmee de vrouw die zorg droeg voor haar dochter bekend was, dit volstaat.

Niets verplicht verzoekster om de volledige naam en familienaam te kennen alleen omdat deze vrouw zorg droeg voor haar dochter. Het is volledig aannemelijk dat verzoekster deze vrouw vertrouwde op haar eigen manier, door andere zaken van deze laatste te kennen.

Het feit dat het volgend verzoek niet meteen na de verwerping van het cassatieberoep werd ingediend maakt de aangehaalde vrees ongeloofwaardig

Dit argument ontbreekt volledig aan ernst.

Verzoekster hield eraan haar dossier correct en goed voor te bereiden voor zij een nieuwe asielaanvraag indiende, met voldoende nieuwe elementen, zoals de wet dit voorschrijft, waardoor zij niet **METEEN** na het verwerpen van het cassatieberoep haar aanvraag indiende.

Trouwens, indien ze dat wel had gedaan, zonder de tijd te nemen om nieuwe elementen te verzamelen, zou men haar dit laatste kwalijk nemen en haar nieuwe asielaanvraag weigeren.

Men begrijpt waar verwerende partij hiermee op doelt.

1.3. Conclusie

Verwerende partij gaat voorbij aan de moeilijkheden die verzoekster ervaarde tijdens het eerste VZverhoor en aan het aanslepend taalprobleem tijdens de eerste asielaanvraag.

Verwerende partij komt daarnaast niet verder dan **oppervlakkige en subjectieve** argumenten over de inhoud van de asielaanvraag van verzoekster die geenszins overtuigen.

Men merkt overigens doorheen de beslissing dat verwerende partij getuigt van een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier. Verschillende elementen worden steeds weer met een westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat.

De vrees voor een zodanig verspreide praktijk kan niet worden genegeerd op basis van voorgaande argumenten.

Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Dit principe maakt nochtans deel uit van de basisbeginsels die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast:

Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt als volgt: [...]

Verwerende partij schendt dit artikel waardoor de bestreden beslissing tenminste dient te worden vernietigd voor aanvullende analyse of te worden hervormd.

2. IN HOOFDORDE: HET TOEKENNEN VAN HET VLUCHTELINGENSTATUUT KRACHTENS ARTIKEL 48/3 VAN DE VREEMDELINGENWET

De wet van 15 december 1980 bepaalt uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met [...]

2.1. Aard van de vrees

Verzoekende partij geeft aan vervolging te vrezen omwille van de vrees van VGV voor haar dochter, A.F.O..

Verwerende partij geeft zelf elementen aan die aantonen hoe probabel VGV zou zijn voor de dochter van verzoekster:

- Het algemeen prevalentiepercentage bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar is 18,4%
- In Osan, afkomstregio van verzoekster, is het 67,8%
- Bij de Yoruba-etnie komt dit veel voor en ligt het percentage op 67,8% (zie pagina 2, bestreden beslissing)

Waarom deze elementen verwerende partij niet overtuigen blijft een raadsel. Verzoekende partij kon geen hulp inroepen van de plaatselijke autoriteiten.

[landeninformatie]

Verschillende bronnen tonen aan dat het bestaan van wettelijke bepalingen geen garantie is tot mogelijke hulp vanwege de staat.

Volgende bron vertelt een verhaal dat gelijkaardig is aan dat van verzoekster die de hulp inhielp van haar staat gezien de praktijk van besnijdenis verboden was door de wet, echter zonder succes.

[URL]

Ondanks de wet worden noch de daders noch de daad zelf ooit vervolgd.

[URL]

2.2. Subjectieve karakter van de vrees

Het CGVS verliest eveneens uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 195 1 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronde worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat [...]

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met [...]

Deze opmerking geldt ook voor het feit dat verwerende partij erop hamert dat de algemene informatie over Nigeria bepaalt dat de mening van de schoonfamilie of grootouders inzake VGV niet determinerend is en geen vervolgingsgrond kan vormen, maar hangt deze omstandigheid niet volledig af van het gezin zelf, de leden die ze telt en de rol van elk van deze laatste alsook hun manier van deze traditie te hanteren?

Dit feit is zodanig gelinkt aan het gedrag van bepaalde familieleden dat men niet met zekerheid kan bepalen dat wat verzoekster naar voren brengt, nl. dat zij door haar schoonfamilie wordt/zal worden opgelegd om haar dochter te besnijden, in strijd is met de algemene informatie en dus foutief zou moeten zijn.

2.3. Analyse voorbij de geloofwaardigheid

Men bepaalde reeds dat de verklaringen van verzoekster toch weerklinken in de context die men kent van Nigeria.

Men merkt op dat verzoekster heeft meegewerkt aan de procedure zoals de wet het voorschrijft en zich forceerde om de identiteit van zichzelf en haar dochter te bewijzen en de VGV (of gebrek aan) objectief te staven.

Het negatief aflopen van haar eerste asielaanvraag is volledig onafhankelijk van haar wil en betreft niet de geloofwaardigheid van haar relaas, waardoor dit gegeven geen negatief impact kan hebben op de analyse van de geloofwaardigheid in huidig dossier.

Bovendien zijn de argumenten van verwerende partij veel te lichtzinnig ten aanzien van de vervolgingsgrond die verzoekster aanhaalt.

Men kan zich niet met ernst baseren op een tegenstrijdigheid tussen het DVZ en de CGVS (die voorts hierboven werd uitgeklaard) of op het laattijdig indienen van een tweede asielaanvraag om de objectieve vrees tot VGV te verwerpen.

De context en algemene informatie van Nigeria blijft wijzen op een zware problematiek die nog steeds niet verholpen werd, ook al bestaan er nu wettelijke verbodsbepalingen (zie hierboven).

Hierdoor dient men te herinneren aan verwerende partij dat twijfels over de geloofwaardigheid de vaststelling van de objectieve vrees niet in de weg mag staan.

*Inderdaad, de beslissing van de Vaste beroepscommissie voor Vluchtelingen, n°04-2924 bepaalt dat ; [...]
Uw Raad heeft zelf in het arrest n° 8135 du 29.02.08 vastgesteld dat : [...]*

2.4. Het voordeel van twijfel

[theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel]

3. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING KRACHTENS ARTIKEL 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

Verwerende partij is zeer summier over dit punt en verklaart:

[citeren uit bestreden beslissing]

Vele bronnen getuigen echter van een onrustwekkende situatie veroorzaakt door verschillende problematieken: [citeren uit algemene informatie]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert beantwoordt de situatie in Nigeria dus wel de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

Gezien bovenstaande elementen, acht verzoekende partij dat het CG VS zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Hij acht dan ook dat zijn dossier, indien Uw raad dit nodig acht, teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verdere analyse.

Verder acht verzoekende partij dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft, onder meer wat betreft de veiligheids-, politieke, socio-economische crisis in Nigeria en, in concreto, zijn mogelijkheden van terugkeer in zijn land van herkomst.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel

risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing op onredelijke en buitensporige manier werd ingegaan op de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen tijdens de verschillende interviews op de DVZ en tussen haar verklaringen op de DVZ en bij het CGVS.

6.1. Verzoekster hekelt in het verzoekschrift de algemene omstandigheden van het persoonlijk onderhoud bij de DVZ, met name dat asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en samen te vatten en dat er geen volwaardige bijstand van een raadsheer wordt toegekend.

Er dient opgemerkt dat de asielzoekster bij het invullen van de vragenlijsten op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen (in 2014 in het Yoruba; in 2021 in het Frans) en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Daarnaast dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij de respectievelijke verslagen (uit 2014 en 2021), nadat deze haar werden voorgelezen, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

6.2. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij meent dat uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 juni 2021 bij het CGVS niet met zekerheid kan blijken of verzoekster begreep wat de vragen in verband met het verloop van de gehoren bij de DVZ (in 2014 en 2021) inhielden.

Uit lezing van verzoeksters verklaringen kan in navolging van verweerder worden vastgesteld dat verzoekster heeft verklaard dat haar gesprek bij de DVZ in 2021 goed is verlopen (*"2021 is goed verlopen."*, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juni 2021 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud), p. 3; *"En in 2021, hoe is het toen verlopen?"*, *"Het is goed gegaan, ik heb goed begrepen wat ze me vroegen. Ik heb goed kunnen antwoorden. Het is goed verlopen."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en dat haar gesprek bij de DVZ in 2014 eveneens goed is verlopen en verzoekster de grote lijnen van haar relaas heeft kunnen vertellen (*"En dus het kleine interview bij de DVZ. toen u alleen was. Is dat goed verlopen?"*, *"Ja"*, *"Ze hebben u toen vragen gesteld. Heeft u die kunnen antwoorden?"*, *"Ja"*, *"Heeft u, in 2014, toen alle redenen kunnen vertellen waarom u uw land heeft verlaten?"*, *"Het was, de dame die me had geïnterviewd. Ze zei ik ga gewoon de vragen stellen. Maar de redenen, die gaan ze me vragen tijdens het grote interview."*, *"Bij de DVZ vragen ze wel om de grote lijnen uit te leggen waarom u uw land heeft verlaten. Heeft u dat kunnen doen?"*, *"Ja. Ik heb de grote lijnen kunnen*

vertellen. Ik wilde meer vertellen, maar dat moest tijdens het grote interview zijn zeiden ze me.”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

6.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar het “aanslepend taalprobleem in het kader van de eerste asielaanvraag”, dient opgemerkt dat dit betrekking had op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en dat de Raad hierover bij arrest nr. 182 657 van 22 februari 2017 als volgt oordeelde:

“2.3. Omtrent de toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.1. De verzoekende partij voert in het eerste en tweede onderdeel de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert aan dat zij een tolk Yoruba vroeg. Zij stelt dat de ambtenaar van de verwerende partij zelf tolkte van het Nederlands naar het Engels. Daaromtrent laat zij onder meer gelden: [...]

2.3.2. Bij haar asielaanvraag heeft de verzoekende partij om een tolk Yoruba verzocht voor het onderzoek van haar asielaanvraag en zij werd er van in kennis gesteld dat de taal waarin haar asielaanvraag onderzocht wordt het Nederlands is (Bijlage 26 van 22 september 2014).

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Bij (de pogingen tot) het gehoor van de verzoekende partij voorzag de verwerende partij een tolk Engels / Yoruba. De ambtenaar van de verwerende partij vertaalde zelf van het Nederlands naar het Engels en de aanwezige tolk vertaalde van het Engels naar het Yoruba (en omgekeerd).

Omtrent deze wijze van gehoor en vertolking stelde de Raad van State (arrest nr. 185.993 van 3 september 2008): [...]

Uit voormeld arrest van de Raad van State blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt aan de ambtenaar die het interview met de asielzoeker afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal; het arrest stelt dat artikel 51/4 evenmin aan de ambtenaar verbiedt “zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst”. Aan de ambtenaar van de verwerende partij wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld.

De verwerende partij oordeelt terecht dat de ambtenaar die het interview afnam zich kon uitdrukken in het Engels ten aanzien van de aanwezige tolk Yoruba / Engels. De omstandigheid dat de advocaat die de verzoekende partij vergezelt tijdens het gehoor op het CGVS aanvoert dat hij het Engels onvoldoende beheerst, verzet zich hier niet tegen.

2.3.3. De aangevoerde schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet gegrond.”.

Gelet op het feit dat het cassatieberoep tegen voormeld arrest werd verworpen, moet dit als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

6.4. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat geen rekening werd gehouden met haar ongeschoold en kwetsbaar profiel, blijft verzoekster bij een loutere bewering die zij met geen enkel concreet element ondersteunt.

Integendeel, verzoekster stelt in het verzoekschrift: *“In vijf jaar heeft verzoekende partij*

- perfect Frans geleerd,

- opleidingen gevolgd en dus is dus meer geschoold dan voordien

- contact kunnen opnemen met verschillende personen die haar leven hebben gedeeld,

- kunnen nadenken over bepaalde elementen van haar relaas,

[...]”.

6.5. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens de gehoren bij de DVZ in 2014 en 2021. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop in het kader van haar eerste én volgend verzoek om internationale bescherming voor de DVZ, evenals in het kader van verzoeksters persoonlijk

onderhoud op het CGVS, betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoeksters onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Derhalve biedt verzoekster in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS, zowel in het kader van haar eerste als haar tweede verzoek om internationale bescherming. De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen afgelegd bij de DVZ in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming danig tegenstrijdig zijn met uw verklaringen, afgelegd bij de DVZ in kader van uw volgend verzoek waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang komt. Er zijn dan ook grote vraagtekens bij de waarachtigheid van uw relaas.

U verklaarde bij de DVZ, in 2014 dat u de laatste drie tot vier maand voor uw vertrek uit Nigeria in Bauchi verbleef. U geeft aan dat u voordien, sinds uw acht jaar, in Ejigbo verbleef (zie verklaring DVZ, vraag 10, ingevuld door de DVZ op 18 november 2014). U zou naar Bauchi zijn gevlucht om uw dochter tegen VGV te beschermen. Verder zegt u dat uw man in Bauchi is verdwenen.

U verklaarde in 2021 echter dat u sinds uw acht jaar tot uw vertrek uit Nigeria in Bauchi heeft verbleven (zie verklaring volgend verzoek, vraag 10, ingevuld door de DVZ op 18 januari 2021).

Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw (laatste) verblijfplaats, wat onlosmakelijk te maken heeft met uw verzoek om internationale bescherming, daar u in 2014 verklaarde dat u was gevlucht naar Bauchi om aan de druk van uw schoonmoeder te ontsnappen om uw dochter tegen VGV te behoeden, terwijl u in 2021 verklaarde dat u in Bauchi woonde sinds uw acht jaar doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw relaas.

Niet alleen legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw (laatste) verblijfplaats, ook uw getuigenissen over uw verblijf in Bauchi raken kant noch wal.

U verklaarde bij de DVZ in 2014 dat u samen met uw man en kinderen naar Bauchi ging om uw dochter tegen VGV te beschermen en dat u daar niemand kende. Uw man zou daar vervolgens zijn verdwenen. U zou er ook in gevaar zijn waarop u Bauchi verliet en er uw kinderen (inclusief uw dochter) achterliet (zie vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld door de DVZ op 18 november 2014). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u dat u samen met uw man en kinderen naar Bauchi ging, naar vrienden die uw man kent (zie notities CGVS, p 17). U verklaarde dat u, met de hulp van een vriendin, samen met uw dochter uit Bauchi vertrok en Nigeria verliet om naar Senegal te gaan. U geeft verder aan dat uw man en zonen in Bauchi zijn gebleven (zie notities CGVS, p 17). Daarenboven is het wel zeer eigenaardig dat u in 2014 verklaarde dat uw man in Bauchi is verdwenen terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud hier helemaal niets over zegt; u geeft integendeel aan dat uw man samen bij uw zonen in Bauchi bleef (zie supra). Indien uw man daadwerkelijk zou zijn verdwenen, zoals u in 2014 verklaarde, is het niet aannemelijk dat u zelfs niet wanneer u hierover wordt geconfronteerd, informatie over kan geven. U geeft echter alleen aan dat u in 2014 net was aangekomen en dat u de vragen niet goed had begrepen (zie notities CGVS, p 19). Uw verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid staat in schril contrast met uw eerder verklaringen waarbij u aangaf dat uw gesprek bij de DVZ goed is verlopen dat u de grote lijnen heeft kunnen vertellen van uw relaas (zie notities CGVS, p 4). Uw uitleg, na confrontatie van tegenstrijdigheden, kan deze flagrante contradictie helemaal niet verschonen.

Uw verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid van uw relaas helemaal teniet wordt gedaan.”

De voormelde motiveringen inzake de tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. De vastgestelde tegenstrijdigheden, die tot de kern van verzoeksters asielrelaas behoren, blijven bij gebrek aan dienstig verweer staande en ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas op fundamentele wijze.

7. Voorts kan in navolging van verweerder niet worden aanvaard dat verzoekster de volledige naam van de vrouw bij wie ze haar dochter van 2014 tot 2021 achterliet in Senegal niet kent (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Indien verzoekster (de bescherming van) haar dochter werkelijk zo lang aan iemand toevertrouwde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze deze persoon bij volledige naam kent. Hieruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeksters dochter daadwerkelijk al die jaren in Senegal bij deze vrouw verbleven heeft. Dit geldt des te meer omdat verzoekster gehoord werd bij verweerder op 29 juni 2021 terwijl haar dochter zich inmiddels in België bevindt en ook een verzoek om internationale bescherming indiende; verzoekster was bijgevolg de maanden voorafgaand aan het gehoor in contact met haar dochter.

8. Verweerder stelde tevens in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster, nadat haar cassatieberoep werd verworpen op 2 juli 2018, heeft gewacht tot 11 december 2019 om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat verzoekster gedurende een jaar en vijf maanden talmde alvorens opnieuw een verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte

vrees voor vervolging in hoofde van haar dochter en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aangeeft dat zij zich diende voor te bereiden, kan niet worden aangenomen dat verzoekster hiervoor een jaar en vijf maanden nodig had. Voorstaande ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van verzoeksters vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter in geval van terugkeer naar Nigeria.

9. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud te vrezen voor haar schoonfamilie, maar blijkt dit niet te kunnen concretiseren (*"Vertel me wie u vreest indien u zou moeten terugkeren naar Nigeria?"*, *"[Zucht] Ik ben bang van de familie van mijn man. Tegen vgv, dat is een traditie die ze doen. Ik ben tegen wat ze zeiden. Ik ben echt heel bang van hen. Ik heb nooit gehoord of geleerd dat iemand neen heeft gezegd tegen VGV. Maar na wat ik heb meegemaakt... ze moet beschermd worden. Ik weet in welke toestand ik ben."*, *"Vertel me sinds wanneer u die vrees heeft?"*, *"Sinds mijn dochter is geboren."*, *"U wist dat ze VGV zouden doen als je een dochter zou hebben?"*, *"Op de hoogte, neen. Maar we hebben de gewoonte. Bij mij, ze doen het. In mijn huis, ze deden het. Mijn moeder heeft me niet kunnen helpen. Toen ik hulp nodig had, ze kon me niet helpen. Ik wil niet dat mijn dochter hetzelfde zou meemaken."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24).

Verzoekster heeft klaarblijkelijk nooit met haar schoonfamilie gesproken over besnijdenis en kent zelfs de naam van haar schoonmoeder niet, die haar dochter beweerdelijk wil besnijden (*"Heeft u met de broers en zussen van uw man over VGV gepraat"*, *"Toen men het mij zei?"*, *"Sorry, ik heb de vraag niet goed begrepen."*, *"Heeft u met de broers en zussen van uw man over VGV gepraat"*, *"Vz denkt. Ik, wat me bezighield, was dat ze mijn dochter niet zouden VGV. Bij ons, als de moeder iets zegt, dan doen ze het. Of ze er voor of tegen zijn. We waren niet goed met elkaar."*, *"Naam vader van uw man?"*, *"S."*, *"Volledige naam"*, *"O."*, *"Naam moeder van uw man?"*, *"Haar naam... ik moet nadenken. Sorry... ik noem haar altijd maman, maman. Maar met alles nu... We noemen haar maman, manan, verder niets...."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22).

Gelet op voorgaande toont verzoekster niet concreet aan dat haar schoonfamilie haar dochter zal besnijden in geval van terugkeer naar Nigeria.

10. De door verzoekster bijgebrachte informatie inzake besnijdenis in Nigeria vermag aan de voorstaande vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon of die van haar dochter. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Osun State (Nigeria) geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert in het verzoekschrift uit landeninformatie betreffende de veiligheidssituatie in Nigeria. Uit de geciteerde landeninformatie kan echter niet blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken wat betreft de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld in Nigeria en de veiligheidssituatie in de staat Osun.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS